

приплив до берега, донесено сейчас до царя. Цар і царниця скоренько вибігли до пристані, щоби свою утрачену дитину пригорнути до свого серця.

Коли виїшов з корабля міністер і Зулима з хлопчиком на руках, цар аж підскочив з радості і внаві зараз Зулимі в обійми, цілуючи її в голову.

— Дитину моя солоденька, де ти взяла ся тут перед моїми очима? Чи морські хвилі тебе принесли, чи яка баба чарівниця тебе тут сировадила? Я судив, дитину, що ти вже в небі зі святими пробуваєш, а ти до мене ще за життя здоровенька прибуваєш, а то ще з ангеликом на руках, котрого перший раз в життю бачу!... А деж зять мій дорогий?!

— Ой, тату тату! — відповіла Зулима, заливаючи ся гіркими сльозами. — Не будете ви свого зятя більше бачити, вже він погіб на широкім морі! Не пізнала моя люба дитина свого тата і вже більше не буде його бачити на сьім Божім світі, хіба аж на суді Божім перший раз його увидить!

— А щож з ним стало ся? — питає здивований цар.

— Горе, тату, велике горе!... Розкажи ти, ступо вірний! — каже Зулима, звертаючи ся до міністра — бо серце моє, жалем переповнене, не може говорити, коли мова зайде про мужа.

— Щож стало ся, розкажи! — питає цар міністра.

— Пане і царю — говорить міністер. — Коли корабель, на котрім ми їхали, відплив далеко на море, виїшов Петро на покład проходити ся, і оперши ся до поруча, дивив ся у море; і нещасте хотіло, обломало ся під ним поруче, до котрого був опертий і він внаві у воду й утопив ся. Всі старання моряків витягнути його з води, були без'успішні!

— Лиха недоленько, гірка судьбо! Щож я тепер пічну? Хто розвеселить мою стару голову по утраті мого любого одинокого зятя?...

Й почав цар плакати як мала дитина.

— Не плачте, тату, — просить Зулима, бо я вже досить наплакала ся і ще буду плакати за вас і за себе! Прирєкаю тут перед Богом і вами, що шшого мужа в своїм життю не хочу! Так свято собі постановляю і сего постановлення додержу до самої смерті!...

— Забудь те, моя доню! — просить її цар. — От маєш перед собою свого першого жениха; маю надію, що йому тепер не відмовиш своєї руки!...

Зулима на те нічого не відповіла лиш взяла свого маленького Онуфрійка на руки таї понесла до царських теремів. За нею пішов цар, царниця і урадуваний міністер.